AFGØRELSER

RÅDETS AFGØRELSE (EU) 2015/1848

af 5. oktober 2015

om retningslinjer for medlemsstaternes beskæftigelsespolitikker for 2015

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 148, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([2]),

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ([3]),

under henvisning til udtalelse fra Beskæftigelsesudvalget, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Medlemsstaterne og Unionen skal arbejde hen imod udviklingen af en samordnet strategi for beskæftigelse og særligt for fremme af en velkvalificeret, veluddannet og smidig arbejdsstyrke samt arbejdsmarkeder, der reagerer på økonomiske forandringer, med henblik på at nå de mål om fuld beskæftigelse og fremskridt på det sociale område, der er fastsat i artikel 3 i traktaten om Den Europæiske Union. Under hensyntagen til national praksis, for så vidt angår arbejdsmarkedets parters ansvar, skal medlemsstaterne betragte beskæftigelsesfremme som et spørgsmål af fælles interesse og samordne deres indsats i den henseende i Rådet.

(2) Unionen skal bekæmpe social udstødelse og forskelsbehandling og fremme social retfærdighed og beskyttelse samt ligestilling mellem kvinder og mænd. Ved fastlæggelsen og gennemførelsen af sine politikker og aktiviteter skal Unionen tage hensyn til de krav, der er knyttet til fremme af et højt beskæftigelsesniveau, sikring af passende social beskyttelse, bekæmpelse af social udstødelse samt et højt niveau for uddannelse og erhvervsuddannelse.

(3) Retningslinjerne for medlemsstaternes beskæftigelsespolitikker er forenelige med de overordnede retningslinjer for medlemsstaternes og Unionens økonomiske politikker fastsat i Rådets henstilling (EU) 2015/1184 ([4]). Sammen udgør disse de integrerede retningslinjer til gennemførelse af Europa 2020-strategien (»de integrerede retningslinjer for Europa 2020«) og skal vedtages af Rådet for at vejlede medlemsstaterne og Unionen i udformningen af deres politikker.

(4) I overensstemmelse med traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) har Unionen udarbejdet og gennemført instrumenter til samordning af de finanspolitiske, makroøkonomiske og strukturelle politikker. Det europæiske semester samordner de forskellige instrumenter i en overordnet ramme for integreret multilateralt tilsyn med økonomiske og budgetmæssige politikker samt beskæftigelses-, social- og arbejdsmarkedspolitikker og tager sigte på at nå Europa 2020-målene, navnlig med hensyn til beskæftigelse, uddannelse og fattigdomsnedbringelse, som fastsat i Rådets afgørelse 2010/707/EU ([5]). Strømliningen og styrkelsen af det europæiske semester, som fastsat i Kommissionens årlige vækstundersøgelse for 2015, forventes yderligere at forbedre dets funktionsmåde.

([1]) Udtalelse af 8.7.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT).
([2]) Udtalelse af 27.5.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT).
([3]) Udtalelse af 4.6.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT).
([4]) Rådets henstilling (EU) 2015/1184 af 14. juli 2015 om overordnede retningslinjer for medlemsstaternes og Den Europæiske Unions økonomiske politikker (EUT L 192 af 18.7.2015, s. 27).
([5]) Rådets afgørelse 2010/707/EU af 21. oktober 2010 om retningslinjer for medlemsstaternes beskæftigelsespolitikker (EUT L 308 af 24.11.2010, s. 46).

(5) Den finansielle og økonomiske krise har afsløret og fremhævet store svagheder i Unionens økonomi og i økonomien i dens medlemsstater. Krisen har også understreget den tætte indbyrdes afhængighed mellem medlemsstaternes økonomier og arbejdsmarkeder. Den vigtigste udfordring i dag er at sikre, at Unionen opnår en situation med smart, bæredygtig og inklusiv vækst samt jobskabelse. Dette kræver en koordineret, ambitiøs og effektiv politisk indsats på både EU-plan og nationalt plan i overensstemmelse med TEUF og Unionens økonomiske styring. Ved at kombinere foranstaltninger på udbuds- og efterspørgselssiden bør denne indsats omfatte fremme af investeringer, et nyt tilsagn om strukturreformer og udøvelse af finanspolitisk ansvarlighed samtidig med, at deres beskæftigelsesmæssige og sociale konsekvenser tages med i betragtning. I denne henseende er resultattavlen over centrale beskæftigelsesmæssige og sociale indikatorer i Rådets og Kommissionens fælles beskæftigelsesrapport for 2015 et særligt nyttigt redskab, der bidrager til afsløringen af vigtige beskæftigelsesmæssige og sociale problemer og forskelle rettidigt samt udpeger de områder, hvor der er størst behov for en politisk indsats.

(6) Reformer af arbejdsmarkedet, herunder de nationale lønfastsættelsesmekanismer, bør følge national praksis for arbejdsmarkedsdialog og give det nødvendige politiske rum til en bred anskuelse af samfundsøkonomiske aspekter.

(7) Medlemsstaterne og Unionen bør også tage fat på krisens sociale virkninger og bestræbe sig på at opbygge et sammenhængende samfund, hvor borgerne har mulighed for at foregribe og håndtere forandringer og deltage aktivt i samfundet og økonomien. Der bør sikres adgang og lige muligheder for alle, og fattigdom og social udstødelse bør reduceres, navnlig ved at sikre velfungerende arbejdsmarkeder og sociale beskyttelsessystemer og hindringer for deltagelse på arbejdsmarkedet. Medlemsstaterne bør også sikre, at den økonomiske vækst gavner alle borgere og alle regioner.

(8) En indsats, der er i overensstemmelse med de integrerede retningslinjer for Europa 2020, er et vigtigt bidrag til at nå målene i Europa 2020-strategien for intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst (»Europa 2020-strategien«). Europa 2020-strategien bør understøttes af en række integrerede europæiske og nationale politikker, som medlemsstaterne og Unionen bør gennemføre for at opnå positive afsmittende virkninger af samordnede strukturreformer, en passende økonomisk politiksammensætning generelt og et mere konsekvent bidrag fra de europæiske politikker til målene i Europa 2020-strategien.

(9) Selv om de integrerede retningslinjer for Europa 2020 er rettet til medlemsstaterne og Unionen, bør de gennemføres i partnerskab med alle nationale, regionale og lokale myndigheder og i tæt samarbejde med parlamenter samt arbejdsmarkedets parter og repræsentanter for civilsamfundet.

(10) De integrerede retningslinjer for Europa 2020 vejleder medlemsstaterne i gennemførelsen af reformer og afspejler medlemsstaternes indbyrdes afhængighed. Disse integrerede retningslinjer er i overensstemmelse med stabilitets- og vækstpagten og med den gældende europæiske lovgivning. Disse integrerede retningslinjer bør danne grundlag for landespecifikke henstillinger, som Rådet måtte rette til medlemsstaterne.

(11) Beskæftigelsesudvalget og Udvalget for Social Beskyttelse bør overvåge, hvordan de relevante politikker gennemføres i lyset af beskæftigelsesretningslinjerne i overensstemmelse med deres respektive traktatbaserede mandater. Disse udvalg og andre af Rådets forberedende organer, der er involveret i samordningen af de økonomiske og sociale politikker, bør arbejde tæt sammen —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Retningslinjerne for medlemsstaternes beskæftigelsespolitikker, som fastlagt i bilaget, vedtages herved. Disse retningslinjer udgør en del af de integrerede retningslinjer for Europa 2020.

Artikel 2

Medlemsstaterne skal tage højde for retningslinjerne i bilaget, når de fastlægger deres beskæftigelsespolitikker og reformprogrammer, som indberettes i overensstemmelse med artikel 148, stk. 3, i TEUF.

Artikel 3

Denne afgørelse er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Luxembourg, den 5. oktober 2015.

På Rådets vegne
N. SCHMIT
Formand

BILAG

RETNINGSLINJER FOR MEDLEMSSTATERNES BESKÆFTIGELSESPOLITIKKER

DEL II I DE INTEGREREDE RETNINGSLINJER FOR EUROPA 2020

Retningslinje 5: Fremme af efterspørgslen efter arbejdskraft

Medlemsstaterne bør fremme skabelsen af job af høj kvalitet, mindske de hindringer, som virksomheder står over for i forbindelse med ansættelse af folk, fremme iværksætteri og navnlig støtte skabelsen af og vækst i små virksomheder. Medlemsstaterne bør aktivt fremme den sociale økonomi og social innovation.

Skattebyrden bør flyttes fra arbejdskraft til andre beskatningskilder, der er mindre skadelige for beskæftigelse og vækst, samtidig med at indtægterne til passende social beskyttelse og vækstfremmende udgifter beskyttes. Reduktioner i beskatningen af arbejde bør rettes mod at fjerne hindringer og negative incitamenter, for så vidt angår deltagelse i arbejdsmarkedet, navnlig for de personer, der er længst væk fra arbejdsmarkedet.

Medlemsstaterne bør sammen med arbejdsmarkedets parter og i overensstemmelse med national praksis tilskynde til lønfastsættelsesmekanismer, der tillader, at lønningerne justeres i forhold til udviklingen i produktiviteten. Der bør tages højde for forskelle i kvalifikationer og forskelle mellem de økonomiske resultater i forskellige regioner, sektorer og selskaber. Når medlemsstaterne og arbejdsmarkedets parter fastsætter mindsteløn, bør de overveje dens indvirkning på fattigdom blandt personer i beskæftigelse, jobskabelse og konkurrenceevne.

Retningslinje 6: Styrke udbuddet af arbejdskraft, færdighederne og kompetencerne

Medlemsstaterne bør i samarbejde med arbejdsmarkedets parter fremme produktivitet og beskæftigelsesegnethed gennem et passende udbud af relevant viden og relevante færdigheder og kompetencer. Medlemsstaterne bør foretage de nødvendige investeringer i alle uddannelsessystemer med henblik på at forbedre deres effektivitet med hensyn til at øge arbejdsstyrkens færdigheder og kompetencer, således at medlemsstaterne bedre kan forudse og leve op til de hastigt skiftende krav, der præger dynamiske arbejdsmarkeder i en i stigende grad digital økonomi og i lyset af teknologiske, miljømæssige og demografiske forandringer. Medlemsstaterne bør intensivere indsatsen for at forbedre adgangen for alle til livslang læring af høj kvalitet og gennemføre strategier for aktiv aldring, der muliggør længere arbejdsliv.

Der bør tages fat på strukturelle svagheder i uddannelsessystemerne for at sikre læringsresultater af høj kvalitet og nedbringe antallet af unge, der forlader skolen for tidligt. Medlemsstaterne bør højne uddannelsesniveauet, fremme arbejdsbaserede læringssystemer som f.eks. vekseluddannelse, opgradere faglig uddannelse og øge mulighederne for anerkendelse og validering af færdigheder og kompetencer, der er erhvervet uden for den formelle uddannelse.

Høj arbejdsløshed og inaktivitet bør håndteres. Langsigtet og strukturel ledighed bør reduceres betydeligt og forebygges ved hjælp af omfattende og gensidigt forstærkende strategier, der omfatter individuel aktiv støtte til en tilbagevenden til arbejdsmarkedet. Ungdomsarbejdsløshed og det høje antal unge, som ikke er i beskæftigelse eller uddannelse, bør behandles samlet gennem en strukturel forbedring af overgangen fra skole til arbejdsliv, herunder gennem fuld gennemførelse af ungdomsgarantien.

Hindringerne for beskæftigelse bør reduceres, navnlig for dårligt stillede grupper.

Kvinder deltagelse på arbejdsmarkedet bør forhøjes, og ligestilling mellem kvinder og mænd skal sikres, herunder gennem lige løn. Foreningen af arbejds- og familieliv bør fremmes, navnlig adgangen til økonomisk overkommelig førskoleundervisning, omsorgstjenester og langtidspleje af høj kvalitet.

Medlemsstaterne bør fuldt ud gøre brug af Den Europæiske Socialfond og andre EU-fonde for at fremme beskæftigelse, social inklusion, livslang læring og uddannelse og for at forbedre den offentlige forvaltning.

Retningslinje 7: Forbedre arbejdsmarkedernes måde at fungere på

Medlemsstaterne bør tage hensyn til principperne for fleksibilitet og sikkerhed (»flexicurityprincipperne«). De bør mindske og forhindre segmentering på arbejdsmarkedet og bekæmpe sort arbejde. Jobbeskyttelsesregler, arbejdsret og institutioner bør alle sikre passende rammer for ansættelse, samtidig med at de yder tilstrækkelig beskyttelse til alle, der

allerede er i beskæftigelse, og til arbejdssøgende. Der bør sikres beskæftigelse af høj kvalitet i form af socioøkonomisk sikkerhed, tilrettelæggelse af arbejdet, uddannelsesmuligheder, arbejdsvilkår (herunder sundhed og sikkerhed) og balance mellem arbejde og privatliv.

I overensstemmelse med national praksis og med henblik på at forbedre arbejdsmarkedsdialogens effektivitet og funktionsmåde på nationalt plan bør medlemsstaterne inddrage de nationale parlamenter og arbejdsmarkedets parter tæt i udformningen og gennemførelsen af de relevante reformer og politikker.

Medlemsstaterne bør styrke aktive arbejdsmarkedspolitikker ved at gøre dem mere målrettede og øge deres effektivitet, rækkevidde, dækning og samspil med passive foranstaltninger ledsaget af rettigheder og forpligtelser for arbejdsløse til aktivt at søge arbejde. Disse politikker bør sigte mod at forbedre arbejdsmarkedsmatching og understøtte bæredygtige overgange.

Medlemsstaterne bør tilstræbe bedre, mere effektive offentlige arbejdsformidlinger for at begrænse og afkorte arbejdsløshed ved at tilbyde skræddersyede tjenesteydelser til at støtte jobsøgende, understøtte efterspørgslen på arbejdsmarkedet og gennemføre resultatmålingssystemer. Medlemsstaterne bør effektivt aktivere og støtte personer, der kan deltage på arbejdsmarkedet, til at gøre det, og beskytte dem, der er ude af stand til at deltage. Ved at investere i menneskelig kapital bør medlemsstaterne fremme rummelige arbejdsmarkeder, der er åbne for alle kvinder og mænd, indføre effektive foranstaltninger til at bekæmpe forskelsbehandling og øge beskæftigelsesegnetheden.

Arbejdstageres mobilitet bør fremmes ud fra et mål om at udnytte det fulde potentiale ved det europæiske arbejdsmarked. Hindringer for mobilitet i forbindelse med de arbejdsmarkedsrelaterede pensioner og anerkendelse af kvalifikationer bør fjernes. Medlemsstaterne bør samtidig forhindre misbrug af de gældende regler og anerkende potentiel »hjerneflugt« fra visse regioner.

Retningslinje 8: Støtte social inklusion, bekæmpe fattigdom og fremme lige muligheder

Medlemsstaterne bør modernisere de sociale beskyttelsessystemer for at yde effektiv og tilstrækkelig beskyttelse i alle faser af en persons liv, idet social inklusion støttes, og lige muligheder fremmes, herunder for kvinder og mænd, og idet uligheder imødegås. En supplering af universelle strategier med selektive strategier vil forbedre effektiviteten, mens forenkling bør føre til bedre tilgængelighed og kvalitet. Der bør lægges større vægt på forebyggende og integrerede strategier. Sociale beskyttelsessystemer bør fremme social inklusion ved at tilskynde personer til at deltage aktivt på arbejdsmarkedet og i samfundet. Tjenester af høj kvalitet, der er økonomisk overkommelige og tilgængelige, såsom børnepasning, skolefritidsordning, uddannelse, bolig, sundhedsydelser og langtidspleje, er centrale. Særlig vægt bør også lægges på grundlæggende tjenesteydelser og foranstaltninger til at forhindre tidligt skolefrafald, reducere fattigdom blandt personer i arbejde og bekæmpe fattigdom og social udstødelse.

Med henblik herpå bør der gøres brug af forskellige instrumenter, der supplerer hinanden, i overensstemmelse med principperne om aktiv inklusion, herunder tjenester, der fremmer arbejdsaktivering, tilgængelige tjenester af høj kvalitet og passende indkomststøtte, der er rettet mod individuelle behov. De sociale beskyttelsessystemer bør udformes på en måde, der gør dem lettere at bruge for alle de berettigede personer, og som støtter beskyttelse og investeringer i menneskelig kapital og bidrager til at forebygge, reducere og beskytte mod fattigdom og social udstødelse gennem hele livscyklussen.

I en situation med stigende levealder og demografiske forandringer bør medlemsstaterne sikre pensionssystemernes bæredygtighed og tilstrækkelighed for kvinder og mænd. Medlemsstaterne bør forbedre kvaliteten, tilgængeligheden og effektiviteten af sundheds- og langtidsplejesystemer, samtidig med at de sikrer deres bæredygtighed.